

schválen příslušným úřadem, licenci někdo jiný místo licenciáta na svůj účet ať jako pachtýř nebo samostatný podnikatel, bude tento jiný ručiti za škodu z používaného vadného zařízení. Licenciát není tu v okruhu osob, které z provozu a z jeho vad jsou zodpovědny. Majitel místnosti a zařízení kina, jímž může býti i licenciát, odevzdá-li místnosti a zařízení nikoli ve stavu podle předpisů nebo ve stavu upotřebitelném anebo neudrží-li je v řádném stavu, bude po případě ručiti z důvodu opomenutí náležité péče za škody následkem toho vzniklé.

Rozhodnutí zesíleného senátu ze dne 15. října 1934, Pres. 1865/33. Dvořák.

Předpokladem bezúčinnosti výpovědi podle § 55 zák. čís. 26/29 jest, že léčebná péče v odborném ústavu léčebném nebo v lázních pod lékařským dozorem byla skutečně zavedena. — Okolnost, že žalobce je proti žalované straně slabší, nemá ve sporu významu a poukaz žalobcův na uvedené okolnosti nemůže pro žalobce přivoditi příznivější rozhodnutí.

Zaměstnanec, lesní správce, žaloval majitele lesů o neplatnost a bezúčinnost výpovědi, jakož i o placení služebních požitků. Žalobce tvrdil, že služební smlouva, nazvaná instrukce z r. 1910, podle níž jemu byla dána výpověď, pozbyla platnosti, ježto neodpovídá ustanovením závazných směrnic ze dne 19. V. 1920, sjednaným mezi Svazem československých velkostatkářů v Praze, jehož členem jest žalovaná strana a Ústřední jednotou československých lesníků, jejímž členem jest žalobce. Dále tvrdil žalobce, že výpověď jest bezúčinná, poněvadž mu byla dána, když onemocněv, zažádal o léčebnou péči. Konečně poukazoval na své postavení jako osoby sociálně slabší (nemoc a nemajetnost).

Žaloba byla zamítnuta rozsudky všech tří stolic. Nejvyšší soud uvedl v d ů v o d e c h :

Pokud dovolatel tvrdí že výpověď není platná, protože se zakládá na služební smlouvě, nazvané též instrukce, ze dne 7. října 1910, kdežto smlouva ta byla zrušena, není tvrzení to opodstatněno. Že služební smlouva ze dne 7. října 1910 nebyla zrušena tím, že žalobce byl z lesního jmenován lesním správcem a že mu služební požitky byly jinak upraveny, než v oné smlouvě ze dne 7. října 1910, dovodil již odvolací soud a stačí, co se toho týče, odkázati na důvody napadeného rozsudku. (Odvolací soud uvedl: Nelze souhlasiti s náhledem odvolatelovým, že instrukce ze dne 7. října 1910 pozbyla platnosti jmenováním žalobce lesním správcem, když nebylo prokázáno, že tímto jmenováním se jinak něco na služebním postavení a zejména na služebním oboru žalobcově změnilo.) — Uvedená služební smlouva nebyla také, najmě, pokud jde o její ustanovení ve příčině výpovědi, zrušena směrnicemi ze dne 10.

října 1920, ujednanými mezi svazy velkostatkářů a organizacemi lesních a lovčích zaměstnanců, k nimž žalobce i žalovaná strana patří. Ve směrnících není ustanovení, že se posavadní smlouvy ruší, také směrnice služební poměr ve všech směrech, zejména co se týče výpovědi, neupravují a mimo to výslovně stanoví, že směrnice platí, pakliže nebyla jiná úmluva uzavřena. O výpovědi směrnice praví, že platí výpověď oboustranně dohodnutá. Z toho vychází, že služební smlouva ze dne 7. října 1910, pokud jde o její výpovědní ustanovení, ježto nedošlo v tom směru k novému ujednání, platí a že výpověď daná žalobci podle oné smlouvy, není neplatná.

Dovolatel také neprávem tvrdí neplatnost, pokud se týče bezúčinnost výpovědi z důvodu, že mu byla dána, když onemocněv, zažádal o léčebnou péči (§ 55 zák. čís. 26/29). Předpokladem bezúčinnosti výpovědi podle § 55 zák. čís. 26/29 jest, že léčebná péče v odborném ústavu léčebném nebo v lázních pod lékařských dozorem byla skutečně zavedena. Jen tehdy, došlo-li k takové léčebné péči, je výpověď daná za trvání léčby nebo po podání žádosti o ni bezúčinná. Žalobcova žádost o léčebnou péči byla však podle zprávy všeobecného pensijního ústavu ze dne 21. dubna 1931 zamítnuta a žádost neměla tudíž za následek bezúčinnost výpovědi, i kdyby výpověď byla dána po podání žádosti. Nesejde tudíž na tom, kdy výpověď byla žalobci doručena, zdali před či po podání žádosti za léčebnou péči, řízení není vadným (§ 503, čís. 2 c. ř. s.), protože nebyl o této okolnosti proveden důkaz výsledkem stran a odvolací soud, neuznav výpověď za bezúčinnou z důvodu zmíněného v § 55 zák. čís. 26/29, nepochybil.

Dodati jest, že okolnost, že žalobce je proti žalované straně sociálně slabší, že se jeho soukromé, najmě majetkové poměry neutešeně utvářily, nemá ve sporu významu a poukaz žalobcův na uvedené okolnosti nemůže pro žalobce přivoditi příznivější rozhodnutí.

R o z h. n e j v. s o u d u z e d n e 7. č e r v n a 1934, č. j. R v I 969/34. Koblížek.

L I T E R Á R N Í Z P R Á V Y

Das Recht der Staatsangehörigkeit der europäischen und der außereuropäischen Staaten. Berlin, Heymanns Verlag 1934. Sešit 1. a 2., stran 522. Cena sešitu prvního 20 RM, cena sešitu druhého neudána.

Stále stoupající význam, jež má — zvlášt od ukončení světové války — i pro cizince znalost předpisů o státním občanství v tom kterém státě, přináší s sebou, že se staly opět již pokusy o soubornou publikaci těchto norem. Nejvíce vyšlo takových kompendií v Německu (srov. Schwartz: Das Recht der Staatsangehörigkeit in Deutschland und in Ausland seit 1914, Berlin 1925; Magnus: Tabellen zum internationalen Recht, druhý sešit, Staats-